

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

§ α. Ἡ περί τῆς ἀρχῆς, καὶ πρώτης, μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, εἴτε κατὰ φύσιν, εἴτε κατὰ μίμησιν, εἴτε κατὰ συνθήκην, συνθέσεως μιᾶς Διαλέκτου, φιλοσοφικὴ ἀμφισβήτησις εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα θεωρήματα τῆς ὑπερτάτης Μεταφυσικῆς, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἐξέτασιν ὅσον ἤθελε προχωρήσῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, τοσοῦτον μᾶλλον ἤθελεν ἀπαυθῆσθαι, μὴν εὐρίσκωντας ἄλλον ὄρον τοῦ νὰ γήσῃ τὴν θεωρίαν του, εἰμὴ τὸ ἄπειρον τῆς θείας δυνάμεως τοῦ Δημιουργοῦ, δι' οὗ ἡ φύσει περιωρισμένη δύναμις τοῦ ἀνθρωπίνου λογικοῦ ἐπ' ἄπειρον νοερῶς ἐπεκτείνεται.

§ β. Ὁ ἀνθρώπος συνηθισμένος ἤδη ἐκ γενετῆς εἰς τὸ νὰ συλλαμβάνῃ, καὶ νὰ μεταδίδῃ τὰς ἰδέας του διὰ μιᾶς ὁποίας δήποτε Διαλέκτου, δὲν ξυπάζεται, οὔτε ἀπορεῖ εἰς αὐτὸ τὸ ἐξαισίον φαινόμενον, καθὼς δὲν ἐκπλήττεται, οὔτε ἐκθροεῖται ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ Ἡλίου, ἢ τῶν τόσων Οὐρανίων σωμάτων ὅπου τὸν περικυκλώνουν. Τὰ μάτια του, βαθμηδὸν συνηθισμένα εἰς αὐτὸ τὸ Οὐράνιον θέαμα, δὲν ἐκθαμβοῦνται, καθὼς καὶ τὰ αὐτιά του δὲν ἐκδομβοῦνται ἀπὸ τὴν μουσικὴν τῆς ἐνάρθρου φωνῆς τῶν περὶ αὐτόν. Ὅταν ὁμῶς, κατὰ μελέτην, ἢ θεωρίαν, ἠθέλαμεν ὑψώσῃ τὸν νοῦν μας ἀπὸ τὰ ὑλικά εἰς τὰ αἴθλα, καὶ ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ ἡμῖν αὐτοῖς ἐνυπάρχοντος ἐνδιαθέτου λόγου εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ προφορικοῦ, ἠθέλαμεν ἀναδιβάσῃ τὴν διάνοιάν μας εἰς αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, κατ' ἣν ἐσυστήθη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἡ πρώτη Διάλεκτος, τότε ὄλως ἐξηγορημένοι καὶ ἐκθαμβοὶ θέλομεν ὁμολογήσῃ ὅτι, ἡ πρωτογενὴς σύνθεσις μιᾶς Διαλέκτου εἶναι μία ἐφεύρεσις ὑπερτέρα κάθε

